

“Poslední záchody a v očích elektrický výboje.”

Znějí mi v uších Márdiho slova. Kněz, který již stejnou cestu absolvoval, mě ujistil, že na pouti do Santiaga pochopím význam ustáleného slovního spojení “španělská vesnice”. Zatím žádné známky chaosu a vše šlape podezřele přesně. Měl bych možná být nervózní právě z toho, že okolnosti probíhají podle plánu, nicméně jsem rád, že nepanikařím někde na letišti. Zdá se tedy, že v Itálii je mnohem větší zmatek. Jednou jsem seděl v hale římského letiště s výhledem na asfaltové pole bez konce počmárané změtí bílých a žlutých čar, mezi kterými lhostejně jezdily vozíky a letadla. Vzpomínám si, že se vyřítila plně naložená souprava pro přepravu kufrů směrem k letadlu a řidič vybral zatáčku tak italským způsobem, že jeden kufr vyletěl, udělal tři kortmelce a zůstal bez života ležet na rozpáleném asfaltu. Čekal jsem na svůj zpožděný let a sledoval osud opuštěného zavazadla, které uprostřed všeho toho ruchu zůstávalo naprosto bez povšimnutí. Minuty ubíhaly a před kufrem mezitím zastavila rozzlobená italská dodávka bezpečnostní služby, která však po chvilce čekání, zda se kufr neuráčí uhnout z cesty, objela toho nevychovance a jela si po svém. Nevím, zda tam ten kufr leží dodnes, zda si ho třeba někdo další všimnul a postavil několik metrů před něj výstražný trojúhelník, aby se předešlo havárii, nebo ho snad dokonce doručili jeho majiteli, každopádně se vždy preventivně loučím i s těmi málo věcmi, se kterými cestuji. Jen tak pro jistotu.

Teď tu ale mám celý jeden svůj batoh, přímo u své nohy a své nohy mám na vlakovém nádraží v Madridu. Všechny části mého těla i zavazadla jsou kompletní a bez újmy a zvučná a temperamentní španělština doráží na mé ušní bubínky ze všech stran. Kolem chodí policisté ve skupinkách po třech, jeden z nich vždy drží v rukou samopal, že by s ním umlátil plemenného bejka, a já si říkám, zda jsem náhodou nepropásl info o nějaké revoluci, nebo tak? Španělé se ale zatím jeví naprosto dokonale disciplinované a vlak je vybavený

srovnatelně jako letadlo. Klimatizace, elektronika. Před vstupem do vagonu musíte dokonce podstoupit bezpečnostní kontrolu, stejnětak jako na letišti. Stál jsem před obrovskou cedulí, kde se na mě mračil výstražný obrázek s přeškrtnutým nožem. Takže mám ten švýcarák hledat kdesi v útrokách své krosny? Ve frontě před kontrolním skenerem krosnu nervózně dvakrát sundávám, už už chci ten nůž vytáhnout a říct té policistce provinile: “Tady je, prosím, zahodte ho a nezatýkejte mě.” Ale pak to stejně riskuju a krosnu strkám do temného tunelu. Chlápkovi sedícímu za monotorem nevidím do tváře a když taška vyjíždí ven, dělám pomalé pohyby, aby si nemysleli, že chci zdrhnout. První košile ze tří, kterou s sebou mám, je už propocená, já dělám krok za krokem směrem k vagónům. Když španělka za mými zády najednou vykřikne: “Señor!”, páteří mi projede vlna ledového chladu a trhnu s sebou abych zjistil, že to byl jen útržek z rozhovoru mladého páru jdoucího za mnou. Španělé to tedy očividně mají stejně tak trochu na salámu, nebo není švýcarak na rentgenu tak dobře poznat. Později jsem četl studii, že Američané čas od času pošlou nějakého agenta letadlem s nějakou výbušninou, nebo pistolí a sledují, jak fungují bezpečnostní kontroly před vstupem na palubu. Vtipné, nebo vlastně možná ani tak ne, je, že ve většině případů bezpečnostní kontrola nic neodhalí i přes to, že na skeneru byla zbraň jasně viditelná. Zkrátka člověk, který byt' je perfektně proškolený na poznávání různých druhů výbušnin a zbraní, sedí celý den u obrazovky a dívá se na parfémy, notebooky, peněženky, pásky a boty, do toho myslí na svou manželku a účty, které musí zaplatit, zkrátka nečeká, že by se tam mohlo něco tak absurdního, jako bouchačka objevit. A když se to stane, jeho mozek prostě odmítne takovou informaci zpracovat a tak jí vypustí. Jestli si každopádně někdo tenhle můj taneček před rentgenem natočil na bezpečnostní kameru, mám už stoprocentně poldy v zádech.

První odhození jedné z mnoha vrstev vnitřního šumu proběhlo již záhy ve vlaku, když mi to v hlavě opět hučelo jako ve včelím úlu. Oprava baráku,

sklizeň jablek, brambor, studium historie designu, ke které jsem se ještě nedostal, ačkoliv bych měl, malý přísun zakázek v posledních měsících a nikdy nekončící vztah/nevztah s Veronikou. Vysokorychlostní vlak se řítí černým tunelem a má hlava byla k prasknutí. Do vlaku i přes veškerou zvukovou izolaci pronikají nárazy vzduchu, kterým vlak projíždí. Dunění zmatených vln uzavřených v tunelu proražených rychlostí 200 km/h. Hukot obklopující mou hlavu a hlavy všech okolních cestujících, kteří s tím tak jako já nemohli dělat nic jiného, než bezeslova koukat do okolní betonové tmy, která byla vytvářena tunelem. A potom se to stalo. Tunel skončil. Rozhostilo se ticho takové, jako když má člověk dlouho hlavu pod vodou a najednou ze z prosté touhy nadechnout vynoří a v prvním okamžiku není schopný vnímat nic jiného, než prostou krásu toho aktu, kdy neexistuje nic jiného, než změna, kterou to vynoření přineslo. Opřel jsem hlavu do opěrky sedadla. V okně se objevila nejjednodušší španělská scenérie, kterou si lze představit, jako z učebnice akademického malířství. Vesnička s kostelíkem posazená ve strništích pod horami nad kterými zapadalo srpnové Slunce. Rozhostilo se ticho, vesmír se ztišil, zatajil dech, Bůh se ke mě naklonil a pronesl magickou větu: “Neboj, všechno bude dobrý.”

Došlápnul jsem botou na chodník půlnočního Leonu a čekal mě poslední naplánovaný úkol, který bylo dnes ještě potřeba splnit, než si budu moct lehnout do postele. Bylo potřeba najít právě tu postel, do které bych si mohl lehnout. Na malém náměstí, na kterém se to i přes pozdní hodiny hemžilo hlasitě diskutujícími lidmi popíjejícími červené víno, nebo pivo, dostávám první poutnický pozdrav a předem zarezervovaný hostel nacházím s pomocí skupinky třicátníků vracející se z oslavy. Správce právě zamyká dveře a vpouští mě do recepcie. Jsem udýchaný, rozrušený a najednou plný energie z toho, že doposud všechno klapalo podle plánu. Když se na mě správce tázavě podívá, domnívám se, že chce vysvětlení mého pozdního příchodu, a tak spouštím dvouminutový monolog o rezervaci a pozdější změně ze sdílené ložnice na jednolůžkový pokoj

a popisují rozhovor s manažerkou hotelu, a proč tomu tak bylo a tak dále. Mluvím zběsile rychle a snažím se uvést na pravou míru nesrovnalosti, které nikdy ani nevznikly. Správce se směje od ucha k uchu, spojí ukazováček a palec na obou rukách, rozevře paže a vydechne: “Relaax, Milan...”. Dává mi klíče od pokoje s výhledem na Leonskou katedrálu, která je hlavní dominantou města, a tak dlouho do noci stojím na balkoně a vychutnávám okamžik, který nezpochybnitelně dokazuje, že jsem tu. A že Cesta právě začíná. Ještě však předtím, než usnu, poslouchám telefonní rozhovor mladé Němky z vedlejšího pokoje. Mluví celé hodiny, nejspíše se svým přítelem, a zalyká se do telefonu tak, že jí nemůže být rozumět ani slovo. Dává si vždy malé pauzy na oddych a potom se do něj pustí znova. Zřejmě jí, nebo ještě nějaké jiné, provedl něco, co se nesluší. Představuji si kluka na druhé straně telefonní linky, jak se s očima v sloup, nebo s hlavou v rukách brání proti čím dál tím zoufalejším otázkám. Vzpomínám si na scénu z filmu Samotáři, kde chlapík říká podvedené slečně: “Ale to je tady úplně normální. To my tady spolu takhle šukáme, jak jsme z toho zdegenerovaný.”

Nějaký čas ležím v posteli a poté mi to přeci jen nedá a klepu na balkonové dveře vedlejšího pokoje.

“Hello, can I help you?” Stojím několik okamžiků v tichu letní noci na balkoně španělského hostelu a ve vedleším pokoji zavládlo ticho, jako by se někdo vylekal, přestal plakat a nyní bez pohnutí a bez dechu zíral na dveře, za kterými byla pravděpodobně cizí osoba. Nikdo neotevřel. A tak jsem šel spát.

Ráno se ztrácím zhruba tak dvě minuty po opuštění hostelu. Okamžik ztracení trvá ale jen kolem tří vteřin a přichází mi na pomoc můj první strážný anděl - studentka z Izraele, která mi ukazuje, že na cestě, kterou hledám, vlastně stojím, pouze jsem si jí nevšimnul. Ukazuje mi, jak je cesta značená a vede mě. Procházíme kolem prvních památek a vyměňujeme si první poutnické fráze. To jsem si ještě myslel, že otázka: “Z jakého důvodu podstupuješ Camino?” je bůhvíjak originální. Není. Procházíme historické

centrum Leonu a ocitáme se v průmyslových čtvrtích, kde nestačím jejímu zběsilému tempu. Žene se proto za svým letadlem a přítelem, který je několik desítek kilometrů před ní, a chvíli sleduji její sandály, jak se hbitým krokem vzdalují z dohledu. Kráčím nějakou dobu beze slova, pozorujíc město, které je tak stejné jako všechna města na planetě, stejnětak jako všechny lesy a louky, kterým dáváme rozmanitost pouze svými city a vnímáním. Zanedlouho před sebou uvidím dalšího poutníka. Jistě bezmála sedmdesátiletá stařenka s kloboučkem na hlavě opírající se o trekingové hole klade na chodník nohu za nohou a skoro to vypadá, že vlastně stojí a pouze svým pohybem vyrovnává to, jak se pod ní zeměkoule otáčí. Prohodíme jen pár slov a pokračuji dál. Musím se co nejdříve dostat do nejbližšího hostelu. Procházím tunely, podchody u silnic, mímám budovy všeho druhu od vinných sklípků po většinou zkrachovalé sklářenské komplexy a až po několika kilometrech se mi daří uniknout z betonového světa. Značná část cesty se táhne podél rychlostní silnice a kromě kolemjedoucích aut, polí a svých myšlenek tu nic jiného nehledejte. I přes tak malou rozmanitost bych se těch myšlenek s radostí rád zbavil. Hledám své tempo, první kilometry Svatojakubské cesty mi mizí za zády a srpnové slunce ohřívá mou krosnu. Krosna potom ohřívá mé tělo, opaluje kůži, na které se vytvářejí kapičky potu a vsakují se do druhé čisté košile, kterou s sebou mám. I ta už je propocená. Nebe je čisté a stromy stojí klidně, bez pohybu. Levá, a potom pravá noha ukrajují z cesty. Potom opět levá, a zase pravá. A tak pořád dokola a stále. Třicet tisíc kroků denně. Tři týdny. Vodu piji za chůze, abych nemusel sundávat těžký batoh a dvě souběžné kamenité cesty se do dálky sbíhají tak, jako koleje. Minimálně tři kilometry teď půjdu rovně, bez stínu a beze změny. Plíce začínají nasávat více vzduchu a snaží se přinutit nahřáté svaly, aby držely tempo s myslí. Vše je pohlcené Sluncem a nekompromisní vedro promáčí načisto mou košili. Povoluji prsní popruh na batohu, abych mohl do plic natáhnout více vzduchu a snažím se udržet rychlost kroků, nezastavit se.